

gyonukat magukkal viszik”. Valójában azonban a bolgárokhoz hasonlóan a horvátok sem léptek föl az ellen, hogy zsidó állampolgáraik a magyar zsidók sorsára jussanak.²⁶

Finnország. Finnország – Bulgáriával együtt – azok közé a tengelybarát országok közé tartozott, amelyek visszautasították a határaikon belül élő néhány ezer zsidó kiirtásában való együttműködést. Az 1944–45-ben Magyarországon tartózkodó finn nemzetiségű zsidók pontos számát nem ismerjük: a magyar belügyminisztérium döntése értelmében a semleges országok zsidó állampolgárainak megfelelő bánásmódban részesültek.²⁷

Franciaország. A kisszámú, Magyarországon tartózkodó, francia nemzetiségű zsidó ügye problematikusabb volt, mint a többi, németek megszállta európai ország zsidóié: Magyarország és Franciaország hivatalosan nem álltak hadban egymással. Ugyanakkor a magyarországi német szerveket a Reichsführer-SS arra utasította, hogy egyetlen francia zsidót se engedjenek hazatérni. A Vichy-kormány kifejezte készségét azoknak a visszafogadására, akik önként alávetik magukat a hazatelepítésnek, valamint hozzájárult ahhoz, hogy a többieket hadifogolyként kezeljék. Ez az álláspont haraggal töltötte el von Thadden és a végleges megoldás programjáért felelős többi tisztviselőt, annál is inkább, mivel Magyarország ekkorra már kinyilvánította, hogy nem kíván lépéseket tenni saját, külföldön élő zsidó állampolgárainak érdekében. Az RSHA természetesen kintartott amellett, hogy a magyarországi francia nemzetiségű zsidókat „munkavégzés céljából a Birodalom területére szállítsák”.

A budapesti francia követ szerint egyetlen francia zsidó sem folyamodott hazatelepedési engedélyért, csak a Libanonból és Szíriából érkezettek közül akartak visszatérni néhányan Levantéba. Kérelmüket azonban a németek elutasították, mert a kérdéses területet a szövetségesek ellenőrizték. A francia zsidók, akárcsak a semleges nyugat-európai országok zsidó állampolgárai, ebben az időben nem mertek hazatelepedni, mert a Harmadik Birodalmon keresztül vezetett az út.

Július 17-én még egy megbeszélés zajlott le Grell és Sebestyén között. Sebestyén közölte, hogy a magyarok elszánták magukat azoknak a külföldi állampolgárságú zsidóknak az internálására, akik július 31-ig nem települnek haza. Von Thadden, folytatva mesterkedéseit, azt szorgalmazta, hogy a francia zsidókat internálják Bergen-Belsenbe, „arra az időre, amíg ügyüket tisztázni nem tudják közvetlen német–francia tárgyalásokon”. Ekkorra azonban Magyarországon leállították a deportálásokat, és maguk a németek is azzal voltak elfoglalva, hogy biztosítsák Magyarország további hozzájárulását a tengely háborús erőfeszítéseisehez, nem akartak tehát